

Лана Ра
e-mail: sszzz@ukr.net

Як рятували країну Мережїну
П'єса для дитячого театру
2014

Євген - кудрявий хлопчик. Який спочатку побоюється подорожі, а потім стає хоробрим.

Нитусь – хлопчик-шнурочок, мешканець країни Мережїни. У нього все зроблене з ниток, канатиків.

Мотузька - дівчинка-ниточка, мешканка країни Мережїни.

Клубозяка - схожий на равлика. На спині у нього будиночок-клубок. У будиночок він може сховатися. У Клубозяки довгасте тіло, велика вузол-голова з якої стирчать нитчасті рїжки.

Павук – чорний і страшний.

Мешканці країни Мережїни

Ворона

КУХНЯ.
Відкрите віконечко.

Євген сидить за столом їсть печиво, щось ля-ля-кає собі під ніс. На столі лежить коробка в якій ниточки та голки, під коробкою гаптований хрестиком рушник. Євген погладжує вишивку рукою.

Злітає на підвіконня Ворона.

Ворона Кар!

Євген Та ну тебе, краще приспівуй мені.

Євген дирегує, Ворона дивно поглядає.

Ворона Кар-р-р!

Євген Ясно. Багато з тобою не наспіваєш.

Ворона злітає на рушник. Швидко починає клювати орнамент.

Євген (обурений) Ти що, навіщо ти псуєш?

Ворона (дуже голосно та схвильовано) Кар-р-р! Кар-р-р!

Євген дивиться на рушник, орнамент на рушникові частково зник.

Євген Що відбувається! Куди орнамент тікає?

Ворона Кар-р-р! Що ти дивишся? Хапай швидше останню стіжку! Швидше!

Євген швидко хапає нитку. Нитка з силою починає його тягнути.

Євген Мене кудись тягне!!!

Ворона Не відпускай! Кар-тримай міцно!!!

Євген протискується крізь тканину. Він пролазить через нитчасті хащі. Євген потрапив у тканинний простір.

Євген (собі під носа) Я не боюся! Я не боюся! Я маю її міцно тримати!

Нитки закінчуються і Євген падає на тверду поверхню.

Євген Ой!

Навколо похмурий сірий пейзаж. Жодного кольору. Пагорби, темні силуети нитчастих дерев. Євген дивиться на свою руку. У руці затиснутий невеликий шматок жовтої нитки. Євген ховає нитку у кишеню. Встає.

Євген Куди це я потрапив? (кричить) Агов! Є хто-небудь? Що зі мною відбулося? Мамо! Тату! (майже не плаче) Я боюся тут дуже темно. Хто надімною поглузував?

*Починає іти. Запинається. Хнюпає носом.
З-за пагорбу бачить як рухаються невідомі істоти. То жителі
країни Мережини, мережинці. Довгі переплетені шворочки,
більш товстіші шнурочки. Але всі вони сірі. Деякі з них
змотують чорні нитки, інші великими спицями плетуть
плетиво. В усьому допомагають малечі – маленькі ниточки.
Всю роботу виконують мовчки і беземоційно.*

Євген Нарешті є якісь істоти.

*Підходить до довгастої шворочки, яка намотує у клубок
нитки.*

Євген Шановна пані, вибачте будь ласка! Добридень Вам!
Чи не могли б сказати мені - де я?

*Шворочка продовжує виконувати свою роботу, не звертаючи
уваги на хлопця.*

Євген Пані, ви мене чуєте? (догадливо протягує) А-а-а, ви
певно глухенька, вибачте.

Повз Євгена проходить з нитками хлопчик-шнурочок.

Хлопець, постривай.

*Шнурочок-хлопець не звертє уваги. Євген його хапає за
ниточку-руку. Шнурочок беземоційно дивиться на Євгена а
потім прямує далі.*

Євген Вони ніби зачаровані, як зомбі у грі. Маячня якась.
Допоможіть хто-небудь!

*Ніхто не звертає уваги. Євген іде далі, зовсім повісивши носа.
Раптово шум, реготіння. Євген лякається та ховається за
пагорб.*

Зверху злітає велетенський Павук.

Павук Ну що, піддані мої. Де моє нове полотно?

*Сірі Шворки та Канатики мовчки розходяться. Розкладають
на землі чорне полотно.*

Павук Молодці.

(Раптово плаче дитина)

Що? Що за звуки! Де це нитчасте дитинча?

*Одна з Шворочок слухняно виносить на руках малечу
(тонюсіньку ниточку). Маля реве.*

Я сказав ніякої мови!

Пирскає на дитину ядом. Дитина замовкає.

Ви що, не розумієте моїх слів? Хто вам дав свободу, хто вам дав вибір? Хто вам подарував життя?

Всі мешканці мовчки беземоційно вказують на Павука.

От і будьте вдячні мені. Ваше життя неймовірно цікаве, коли ви робите плетиво з чорних ниток. Мережинці, жителі країни Мережини - ви вільні. В чому ваша воля? А у тому, що можете плести таку гарну річ. Ви багаті, бо маєте стільки чорних клубків, що я вам навіть заздрю. Ну а тепер досить добрих слів, нумо, любі мої до праці, адже вам подобається так вільно працювати.

Мережинці мовчки починають роботу. Павук проходиться посередині полотна, хапає його, швидко лізе по нитці нагору.

Позаду Євгена з'являється шнурочок-хлопчик. Євген його не бачить. Хлопчик стукає Євгена у плече. Євген здригується. Обертається. Шнурочок-хлопчик прикладає палець до рота «тихо». Євген погоджено киває головою. Шнурочок-хлопчик показує рукою іти за ним.

Вони ідуть. Завертають за різноманітні пагорби. Хлопчик зникає під землю. Євген зупиняється і не розуміє. З'являється голова хлопчика із нірки. Євген розуміє і також туди залазить.

У НОРИ.

Євген за хлопчиком спускається по канатикам, стінкам нори. Опиняється в яскраво освітленій підземній кімнаті. Стіни кімнати нитчасті, вигаптувані різноманітними візерунками. Плетена піч, цяцькована орнаентами. У печі горить вогнище. Посередині кімнати, зроблений із ниток стіл, накритий яскравою мережчатою скатертиною, на стінах висять полички з клубочками-горщиками де квітнуть нитчасті-квіти. У кутку стоять великі голки, спиці.

Крім Шнурочка-хлопчика у кімнаті Дівчинка-ниточка.

Хлопчик Мене звать Нитусь. А це сестричка моя, Мотузька.

Євген Дуже приємно, а я Євген.

Клубозьяка От мені, відкрив кольори клубків, ми це знаємо.

Євген здивовано дивиться на стіл. Посеред столу сидить равлик Клубозьяка, який всмокчує, наче довгі спагетті, нитки.

Євген (вказуючи на Клубозьяку) А це хто?

Клубозьяка От нечема. Вихований хлопчик сказав би: Ой, шановний, Клубозьяко, вибачте, я вас не побачив. А хто, дозвольте запитати, ви такий? А я б тоді з гордістю відповів би: Я – Клубозьяка. (*гордовито вигнувся*)

Євген (*винувато*) В-вибачте, шановний, К-клубо-зьяка. Якщо я вас образив.

Нитусь Не образив ти його. Він сам на себе ображається, бо маленький такий.

Клубозьяка Я маленький, але спритненький!

Нитусь Так, це правда, ніхто краще за тебе не зав'язує вузлики.

Євген Це все цікаво, але, якщо можна, поясніть мені де я знаходжуся і хто ви такі, а хто ті сірі шворочки і той Павук. Взагалі що тут відбувається?

Клубозьяка І! А що, та ворона тобі нічого не пояснила?

(Євген заперечено хитає головою)

От летюча безвідповідальність! Я ж її як відповідальну шворочку просив.

Мотузька (*посміхнулася*) Так треба було її простити як Ворону, а не як шворочку.

Нитусь Добре, не сперечаємося. Сідаємо за стіл.

Мотузька Поп'ємо чаю. І розкажемо тобі.

Євген сідає за стіл. Мотузька наливає усім чай у чашечки-клубочки. Нитусь починає розповідь

Нитусь Наша країна називається Мережина. Ми дуже щасливий, добрий і співочий народ мережинці. Але мабуть були такими.

Мотузька Ні-ні-ні не втрачаємо надії. Ми є, ми будемо, обов'язково.

Клубозьяка голосно сьорбає.

Клубозьяка Вибачте, гаряче.

Нитусь Ну гаразд. Ми є. Он бачиш у нас картини висять на стінах.

На картинах яскраві лани, плетені візерунчасті будинки, вигантувані доріжки.

Нитусь Наші лани дуже плодоносні на них ростуть яскраві нитки, якими ми прикрашаємо весь світ. Прикрашали мабуть.

Мотузька Ні-ні, не втрачаємо Надію.

Нитусь Так-так, весь світ завітчують наші гарні дівчата-ниточки та мами-шворочки. А татусі-канати та хлопчики-шнурочки обробляють землю, щоб гарно родила. *(зітхнув)* І вже не родить.

Мотузька Ні-ні, не втрачаємо Надію.

Нитусь Добре. І от одного разу пролітав на чорній нитці повз наш світ величезний чорний Павук. Пролітав собі, побачив таку красу. Та й сказав.

Клубозьяка *(ричить наче Павук)* Ой, яке гарне містечко. Шановні мешканці мережинці, а чи не хочете ви бути вільними?

Нитусь Мережинці засміялися: А ми і так вільні.

Клубозьяка *(ричить наче Павук)* А може ви багатими хочете бути?

Нитусь А ми і так багаті.

Клубозьяка *(ричить наче Павук)* А щасливі?

Нитусь Ми щасливі.

Клубозьяка *(ричить наче Павук)* Тоді просто попрацюйте на мене. Сплетіть мені чорне вбрання.

Нитусь Ні, пане, ми не плетемо чорне, нам довподоби барвисте.
Хочете, ми вам жовтого капелюха сплетемо.

Клубозьяка (*перелякано*) Ні, тільки чорне.

Нитусь Тоді Всі весело заспівали:
Ми шворочки, мотузочки, шнурочки
Веселі моточки та клубочки
Яскравими нитками вишиваємо
Бо темних кольорів ми уникаємо.
Щасливі, веселі, багаті
Бо дружні ми, не пихаті.

От тоді Павук зрозумів. Для того, щоб отримати те що він хоче,
потрібно забрати спочатку у мережинців мову, щоб вони не співали і
не спілкувалися. Пирснув він своїм ядом. І потрапило по краплині на
кожного. З тих пір всі і ходять завороженими. І зовсім безвладними. І
тільки-но і роблять що плетуть чорне вбрання павукові.

Клубозьяка ридає, голосно витираючи носа.

Євген А ви? Як ви двоє (*поглянув на Клубозьяку, який
підвів голову*) Перепрошую, троє, залишилися не завороженими?

Клубозьяка У нас імунітет.

Нитусь От скажеш. Просто ми втрьох як раз гралися у нитковому
лісі. І з-за дерев бачили що відбувалося.

Мотузька Вимушені були тут ховатися.

Клубозьяка Нам тут, безперечно, подобається. Але так хочеться
яскравого сонечка, блакитного неба.

Євген А що ж тепер робити?

Нитусь От ми тебе і покликали, щоб ти нам допоміг.

Євген А чим я можу допомогти?

Мотузька Ти маєш той шматочок нитки за допомогою якої
потрапив до нас?

Євген Так

Євген дістає із кишені жовту ниточку.

Нитусь Головне ти її не загуби, бо без неї не зможеш повернутися додому.

Мотузька Нам потрібна ця ниточка, щоб у цьому горщечку виростити нитки.

Євген А далі?

Нитусь А далі ми не знаємо. Але знаємо, що повинні бути вільними.

Мотузька Можливо у тебе виникнуть якісь ідеї.

Нитусь Ти поміркуй, а ми поки відріжемо шматочок твоєї ниточки

Євген *(схвильовано)* Ви казали, що це мій вихід додому.

Нитусь Так, але ми трохи відріжемо, нам маленький шматочок потрібен.

Євген простягнув. Нитусь уміло відірвав шматочок. Мотузька встромила у горщечок. Полила водичкою і дерево прямо на очах почало зростати.

Євген Є ідея!

Клубозяка *(перелякано здригнувся)* чого кричиш? На мене від остраху гикавка нападе. *(починає гикати)* Ну от, напала.

Євген Вибач, я не знав.

Клубозяка тільки прогикав у відповідь. Мотузька поставила неподалік дзеркало. Клубозяка з заплющеними очима підповз до нього. Скривив мармизу, розплющив очі, перелякався. Від переляку навіть розгубився та перевернувся. Припинив гикати.

Клубозяка Дякую.

Нитусь І яка у тебе ідея? А то через гикавку декотрих, ми нічого не зробимо.

Євген Коли Павук ходить по чорній ковдрі, ми у той момент можемо зв'язати його у ту саму ковдру. З чотирьох кінців ми прив'яжемо нитки. Ви зробите вигляд немов ви із товпи того сірого народу, а я заховаюся за скелю. А потім за командою оплутаємо його.

Нитусь От і добре! Тоді пішли, якраз зараз буде готова нова ковдра.

На поверхню вилазять за допомогою канату.

На галявині Євген та його друзі прив'язують нитки до ковдри. Розтягують у чотири сторони. Ховаються за пагорбом. На Клубозяку напала гикавка. Серед сірої тиші, гикавку дуже добре чути. Нитусь дістає із кишені дзеркало. Клубозяка корчить мирмизу, лякається, перестє гикати.

Клубозяка (Витираючи лоба) фух, пронесло!

Злазить зверху Павук. Ходить по ковдрі.

Євген Давай, уперед!

Всі троє враз потягнули за нитки. Закрутили навколо Павука. Трьох! Нитки порвалися.

Нитусь Тікаймо! Швидко!

Павук Ат ви невдячні, я вас зараз!

Пирснув ядом. Попав на Мотузьку. Вона слухняно зупинилася. Розвернулася і почала змотувати чорні нитки. Нитусь та Євген побачили це, але швидко тікають.

Пірнають у нірку.

ПІДЗЕМНА КІМНАТА

Клубозяка (Тримаючи себе за голову) Ай-яй! Програли! Ми програли! Повне неподобство!

Нитусь Ай-я-яй! Мотузько! Ой-йо-йой! Як же так. Що робити?

Євген Щось ті нитки якісь трухляві виявилися.

Клубозяка Недаремно, ти бачив вирази облич всіх мережинців. Який вираз обличчя такий і результат роботи. Так би мовити: результат на лице.

Євген Точніше тоді: лице на результаті. Ех-хе-хе.

Нитусь Що ж ми хотіли, то нитки павукові, а не наші мережинні нитки.

Євген Тоді треба з ваших ниток сплести.

Клубозяка От розумник. Якби у нас були наші нитки, ми б були огого!

Євген вказує на горщик, в якому виросло чималеньке дерево ниток.

Нитусь А ти голова! Зараз ми втрюх швидко сплетимо.

Клубозяка І справді голова. А я думав, що у нього голова, щоб ногам була робота її нести.

Нитусь Клубозяко, ти краще давай до роботи.

Євген *(замислено)* Тільки но...

Клубозяка Що? Передумав?

Євген Ви казали, що колір засліплює павукові очі. Тому він ще зверху помітить.

Нитусь *(опустив голову)* Так. Не бачити нам волі.

Клубозяка Ясно, шнурковий гаплик нам. А я вже наспівую: свобода, свобода, мотузяна незалежність.

Євген замислився.

Євген А що, якщо ми під чорну ковдру заховаємо нашу?

Клубозяка Правильно, і скажемо: ану, знайди нашу ковдру, щоб тобі засліпило нитками очі!

Євген Та ні. Тоді павук її не побачить. І нічого не підозрюючи стане посередині, а ми його і схопимо.

Нитусь Так! Так!

Клубозяка І викинемо геть, щоб його трухляві нитки побрали.

*Нитусь та Євген плетуть ковдру. Клубозяка зав'язує вузлики.
Сплели.*

*Вилазять на поверхню.
Пробігають повз сірих людей. Розкладають спочатку своє
плетиво, зверху накладають чорне. Ховаються за пагорби. У
Клубозяки знову гикавка. Нитусь показує йому дзеркало.
Лякається. Гикавка вищухає.
Спускається Павук.*

Павук Ну що, чим порадуєте мене сьогодні? Чи знову розчаруєте своєю неслухняністю та невдячністю.

*Мережинці розходяться, звільняючи посередині полотно.
Павук залазить на нього.*

Павук Не погано. Але щось ви повільно, мені здається, працюєте. Невдячні істоти. Наступного разу я буду раніше, щоб у вас не було часу на погані думки. Щоб ви були зайняті лише щасливими моментами вашого життя – плетивом. Ха-ха-ха (*регоче*)

Євген Давай!

*Євген та Нитусь тягнучи за краї, накривають павука.
Кольорове плетиво осяяло блиском.*

Євген Ще, ще тягни.

Від кольору мережинці починають робити рухи

Мережинці (*кволо співаючи*) Тягни Нитусю, тягни любчику.
Врятує нас.

Павук Ах ви мерзенні істоти!

*Євген та Нитусь тягнуть з усіх сил. Клубозяка намагається
допомогти. Павук пручється.*

Нитусь Нам ще шматочка не вистачає. Ай-я-яй, як же так! Трохи замало сплели. Не вийде.

Мотузька *(тихим голосом співає)* Ні-ні, надія в серці має бути.

Натягнуте полотно розпружинюється. Павук на нього пирскає ядом. Яскраве полотно тьмяніє. Євген та Нитусь тікають. Люди знову стають мовчазними. Павук пирскає ядом на Нитуся. Нитусь завмирає, слухняно розвертається. Переляканий Клубозьяка тягне Нитуся.

Клубозьяка Ні, ні не туди! Ти не туди! Євгене! Рятуй!

Євген швидко, ухиляючись від пирскання Павука підбігає до Нитуся. Хапає Клубозьяку і вони разом тікають.

Клубозьяка А тепер з усіх ниток, накриваємо п'ятами! *(щосили Євген біжить)* Давай, конику. *(над головою пролетіла бризка ядовита)* Йой! А щоб тебе трухіль побрала! *(показує кулака Павукові. Знову пролітає бризка)* Ой!

Павук підходить до Нитуся, обходить його з усіх боків.

Павук Тьху, мерзенна істота. Волі захотів?! От тут воля. І працєю швидко.

Євген та Клубозьяка пірнають у нірку.

Євген Я сам. Я сам залишився у цій країні.

Клубозьяка А мене, мої нитчасті м'язи ти не враховуєш? *(демонструє м'язи)*

Євген Враховую. Але бігати ти не вмієш.

Клубозьяка Я ж не коняка – я Клубозьяка. *(посмурнішав)* Але, якщо становище дійсно на твій погляд, безвиграшне... Тікай додому, щоб не залишитися тут назавжди. У тебе дійсно є шанс.

Євген Ти підеш зі мною?

Клубозьяка Ти що! Тут мої предки, тут моя земля, мої товариші очманілі хитаються на поверхні. В моєму вузлику (*стукає себе по голові*) навіть думки такої нема. Я повинен битися до кінця. От посаджу тут біля вогника, поп'ю чаю і щось обов'язково придумаю. А не придумаю, то просто піду та вкушу того поганця. А раптом я отрутою кусаюся? Я ж не знаю. Ой, а давай я тебе вкушу – перевіримо.

Євген (*сумно*) Ні дякую

Клубозьяка Не засмучуйся. Іди до дому.

Євген Як так піти? Так усіх залишити?

Клубозьяка Ви всі нічого не змогли вдіяти і ти гадаєш, що сам справишся? Краще тікай, поки не запізно.

Євген дістає з кишені нитку. Дивиться.

Клубозьяка Ну що? Що ти можеш вдіяти?

Євген Надія. Надія повинна завжди жити у серці. Завжди до останньої хвилини. Я все ж-таки спробую!

Клубозьяка (*радісно*) Справді?! (*у нього розпочалася гикавка*) Ой, це від радощів.

Євген Ти допоможеш мені?

Клубозьяка Безумовно. Я боротимуся до кінця, це моя країна.

Євген А знаєш, я хоча не бачив ваших ланів, не бачив вашого сонечка, але я полюбив цю країну як свою.

Клубозьяка Ще б пак! Мережина – це суперова країна!

Євген відрізає шматочок нитки. Садить у горщик. Росте дерево. Євген плете полотно. Перевіряє на щільність. Клубозьяка допомагає кріпити вузлики. Полотно готове.

Євген вилазить на поверхню. Євген через плече несе полотно на поверхню. На полотні сидить Клубозьяка. Розкладає полотно. Клубозьяка допомагає. Проходить поряд беземоційний Нитусь.

Євген Привіт, Нитусю, бачиш ми...

Нитусь проходить, не реагуючи. Євген зітхає. На Клубозяку нападає гикавка. Євген перелякано дивиться на нього.

Євген У мене не має дзеркала.

Клубозяка То гик ді гик нам гик нитковий гик-гик гаплик!

Євген кривить мармизу. Демонструючи її Клубозяці. Той дуже лякається.

Клубозяка *(пошепки)* нічого собі, а я й не знав що тебе так іноді. А з тобою це часто трапляється?

Євген Буває.

Спускається Павук.

Павук Любі мої, поспішаю вам сказати найприємнішу новину. Вас та вашу країну осяє проміння благодаті. Саме сьогодні я запросив свою чималеньку сімю. Я подумав, що для вас це буде неймовірним щастям, коли на ваших просторах житимуть чорні павуки. А ви матимете безкінечне задоволення плести для них ковдри, одягу, будинки. Так що будьте чемними та вихованими.

Євген *(пошепки)* Це ж якщо ціла згряя їх прийде, тоді у нас жодного шансу вже не буде.

Клубозяка *(спльовує)* А щоб його трухляві нитки побрали, щоб мотузчастий кокон перетворив його на мумію.

Павук залазить на полотно.

Євген Клубозяко, давай.

Євген щосили натягає полотно на Павука. Бідолаха Клубозяка, тримаючись за кінцівку злітає уверх. Падає, перекочується. Отямлюється і знову повертається до ниток. Тягне щосили. Євген невагаючи часу швидко оплутує павука яскравими нитками. Сяйво освітлює країну. Мережинці починають ворушитися.

Євген Друзі співаймо, співаймо щосили.

Нитусь Ми хочемо бути вільними, щасливими.
Надія у серці, воля в душі

Євген Давайте голосніше! Прокидайтеся!

Мережинці *(Співають)*
Ми шворочки, мотузочки, шнурочки
Веселі моточки та клубочки
Яскравими нитками вишиваємо
Бо темних кольорів ми уникаємо.
Щасливі, веселі, багаті
Бо дружні ми, не пихаті.

Євген тягне нитки. Йому не вистачає маленького шматочка.

Євген Ой Клубозяко, давай ще трохи, бо полотно от-от розійдеться.

Павук Зараз-зараз. Я тебе зараз дістану.

Євген Маленького шматочка не вистачає.

Клубозяка Євгене, зараз наше кубло розійдеться! Що! Що робити!

Євген рішуче дістає з кишені рятувальну нитку, зв'язує полотно.

Павук розплющує очі, спіпне.

Євген Співайте, співайте, голосніше.

*Всі співають, прокидаються. Стає світліше. Павук зменшується. Зовсім зникає. Всі радіють.
Мотузка і Нитусь обнімаються, мережинці підкидають до гори Євгена.*

Мережинці Наш рятівник!

Клубузьяка *(підстрибуючи знизу)* І я, і я хочу попідкидати цього здорованя!

Євген Дякую за щирість. Але битва ще не закінчена.
(мережинці ставлять Євгена на ноги)

Зараз повинні родичі Павука прийти. Нам потрібно дати їм опір.
Давайте подумаємо що ми можемо зробити.

Клубозьяка Заховатися, а потім їх покусати.

Нитусь Ти що? Зовсім озвірив?

Мотузька А давайте їх закидаємо нашими яскравими клубочками.
Бачите їх скільки з землі вже попроростало.

Нитусь Молодець Мотузька.

З верху спускаються павуки.

Павуки Ой, яке чудове місце.
Яка гарна країна.
Які лани, їх можна навіть продавати.
І робоча сила тут є. Непогано.

Мотузька *(кидає клубок)* Ану геть. Це наша країна.

*Попадає в павука. Він перетворюється на квіточку.
Мережинці кидають різнокольорові клубки. Павуки
перетворюються на квіти. У Нитуся не виходить потрапити в
павука. Він останній не може. Євген йому допомагає - двома
руками кидають клубок. Павук перетворюється на найбільшу
за всіх красиву квітку.*

Нитусь Ура! Ми перемогли!

*Мережинці танцюють. Дякують Євгенові.
Якийсь хлопчик-шнурочок обняв маму-шворочку. Євген
посмурнішав.*

Нитусь Друже, чого ти?

Євген Згадав, що не зможу потрапити додому. До мами з
татом. Я свою останню заціпку прив'язав, щоб павука звязати.

Мотузька *(посміхається)* Такий герой і втрачаєш надію?
(підморгнула)

Нитусь *(Зірвав клубок ниток, простягнув Євгенові)*
Тримай. Коли попрощаємося, кинеш його у гору і опинешся вдома.

Євген *(притиснув клубок до грудей)*Справді? Дякую друзі!

Нитусь Ні, це всі ми тобі дякуємо. Що волю нам подарував.

Мотузька Що надії не втрачав.

Клубозьяка Так, такого Павука бридкого переміг. Тьху-тьху-тьху. Щоб його трухляві нитки побрали.

Нитусь Ну а тепер повертайся додому.

Євген *(кинув клубок, злетів)*Допобачення!

Євген підкидає клубок. За клубком біжить. Пробігає повз тканинні плетіння, нитки.

Опиняється на стільчику у кухні. На столі лежить рушник вишитий. Знизу стирчить ниточка маленька за яку Євген тримається.

Ворона Кар! Молодець!

*Клювом відрізає ниточку та вилітає у віконце.
Євген бере коробку з голками та нитками. Взяв ниточки та голку. Співає та вишиває.*

Євген Ми шворочки, мотузочки, шнурочки
Веселі моточки та клубочки
Яскравими нитками вишиваємо
Бо темних кольорів ми уникаємо.
Щасливі, веселі, багаті
Бо дружні ми, не пихаті.

(Мрійливо).

Як же я хочу, щоб ніколи не зникла країна Мережина та всі її чудові мешканці мережинці.

ЗАВІСА